

VALUTUSTAMINE, TUIMESTUS, RAHUSTAMINE, UINUTAMINE (ANALGEESIA, ANESTEESIA, SEDATSIOON)

On võimalik, et see, mida promotakse, mida kuulutatakse vargsi, mis vaikselt sisse imub, ühel või teisel moel..., on emotsionaalne valutundetuse, analgeesia; teistel hetketel vaimse tundlikkuse puudumine, tuimestus, anesteesia; reaktsioonide uinutamine, rahustamine, sedatsioon.

Kas modifikatsiooniks elamisele sensitiivselt, elamisele emotsionaalselt, elamisele entusiastlikult... või teadlikult valuliselt! on välja kuulutatud - korduvalt- karantiin...?

See valutustamine, tuimestus, ja rahusti all olemine... nõrgub sisse kõige lihtsamatesse töödesse, tegevustesse, kõige kahjutumatesse tavadesse, pidustustesse või traditsioonidesse. Kindel on, et... võiksime öelda, et - justnagu meil oleks liigile panoraamvaade-, et oleks nagu paljastatud kavalate võtetega, trikitatud, moondunud panoraamvaade... ning selles meie olendi ühe osa valutundetuse või terviku üldtuimestuses või rahustite unisuses oleks nii: "vastuseta, tulgu mis tuleb".

Kui vaatleme sotsiaalse vastuse andmise võimet, siis näeme, et seda suunatakse süstemaatiliselt, nagu just praegu pühakute ja surnute pidustustel... ja ei ühtegi ülestõusnut: mingi visiit surnuaiale -kui sedagi- ja tarbima; ja muuta olemine mingiks pööriseks, pööraseks.

See, mis võis juhtuda varem -mitte kaua aega tagasi-, mis ärritas sotsiaalset tundlikkust -oli vastuseks antud spontaanne arvamus-, seda ei ole! See on, loomulikult, järk-järgult kaduma hakanud..., vähehaaval, kuid peadpöörivalt.

Palvuslik Tähendus hoiatab meid selle tundetuse suhtes, mida, loomulikult, võimu -filosoferimise, valitsemise, käsutamise- instantsidest promotakse... Ja ükskõik missugune skandaal võib olla tänaseks uudiseks, punktuaalne, kindel, aga kohe! Nüüd. Ei võeta arvesse, et toimunu võiks omada märkimisväärset transtsendentaalsust. Ei. Näib, et..., näiks nagu ükskõik missuguse arvamuse väljendamise raskuse ees, peab põgenema:

"Põgene, põgene, põgene mugavusse! Põgene mitte-konflikti. Page ükskõik missuguse konfrontatsiooni eest; millegi eest, mis saaks..."

Arvamus muutub nii hapraks, tühiseks, nii vähe... -pidime ütlema "veenvaks", kuid seda võimalust ei tekigi.

Arvamusi, seisukohti, maitseid, traditsioone müüakse ja ostetakse...

Ja nüüd ei ole enam ainult nii, et *"Seal, kus ütles "Ütlen", ütles Ülo, ütlen "Ütles..."*; mingi sõnade räga. Ei. Mitte ainult seda. See on arvamuste väljendus, mis tänapäeval süüdi mõistavad ja mõne aja pärast "vabastavad, välistavad" igasuguse võimaluse.

See valutusest, tuimestusest, uimasusest ärkamise sensatsioon oleks nagu teistsuguse profiiliga tegevustes olemine..., mis haavavad!, mis löikavad!

Ja ei ole lihtne hinnata enda sellest konstantsest impulsist vabaks olemist.

Siit ka see, et palve meile rõhutaks, alla kriipsutaks... ärkvel olemise eest hoolitsemise vajadust.

Me ei soovi tuimestust. Me ei soovi valutustamist. Me ei soovi rahustamist, uinutamist.

Soovime hõõguva kire, veendumuse ja siira väljenduse... vibratsooni.

Ja on kummaline: selles amorfses sotsiaalses ja kultuurilises reaktsioonis, seavad end lisana sisse radikalismid..., seda tähelepanuvääriva kergusega. Ja veelgi enam tõmbab tähelepanu tõik, et teistel hetketel oleks see tagasi lükatud ja mingil moel vastu vaieldud. Ja ei.

Kõik mitte ainult "ei tundu" kontrollitud olevat, vaid ka "on" kontrollitud. Ja kui ilmub mingi mitte-radikaalne muutuja -ja sellele tuleb tähelepanu pöörata-, siis see näitab, tõestab ennast, võidab soosingut..., kuid "fagotsüteeritakse", peidetakse, amortiseeritakse.

Vastupidiselt aga kui on miskit tormiliselt teada-tuntut -kas pole tösi?-. siis seda kuulatakse hetke, ilma mingi aruteluta lastakse sel olla..., et too moodustaks osa üldtuimusest, unisusest.

Seega palvetajad muutuvad “nostalgiliselt haavatuteks”, need, kes peavad pingutama, et vastu pidada. Sest on kalduvus pidevalt põgeneda ükskõik missugusest ebamugavast situatsioonist.

Selle asemel et otsida meditatiivset, kontemplatiivset, palvuslikku hädaabi..., otsitakse lahjat laket mitteväljenduslikust, mitte-arvamuse avaldamisest.

Palve nõuab avangardiks olemist!..., mis ala hoiab, mis pakub, mis leevendab, mis osutab abi! Ning mis meid valvele kutsub ja alarmid tööle paneb!

Seega on vaja uuesti vaimu värskendada, tugevdada! On vaja...:

”Eh! Ei!, ära maga! Toeta oma haavu, survesta oma valu, aga ära maga... Oota oma higide ja võbelustega. Hinga ja tunne end elus! Abi on kohal!...”

Pehmelt, õrnalt... esitleb end päikesetõus, justnagu oleks ükskõik missugune teine päev...

Ja ta ei ole seda!

Esitleb end “normaalsena”..., mis näib alguses näitavat, mis juhtuma hakkab.

See on iga päeva viga!

Kui sa tead kulgemist... ja sul on puudu hämningust avastamisel..., mis mõte siis elul on?

Haprad, tühised, tavalised, harjumuspäraselt näitavad end korrektsete afektide tendentsid.

Ai!... Külmad nahad, mis sooja ei tunne..., ega ka külma mitte, mis abi otsib!

Päev ei paku..., ei paku end väsinuna!, aga inimolend... muutub uduks, tänapäeval, ja tal on kalduvus elada juba kurnatuna!, kui veel ei ole alustanudki mitte!

Et avaneksid!..., et avaneksid higipoorid; et võbeleksid karvanääpsud, et nahk ventileeruks ja paneks meid end tundma retseptoritena kõigele, mis saabub; kõigele, mis kohal on!...

Puudutades värve..., nuusutades helisid..., vaadates pimedusi, tundmatust...
